

רע"פ 7658/18 - אורן זהר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7658/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

ה המבקש:

אורן זהר

נ ג ז

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
מחוזי בחיפה בעפ"ג 37698-07-18 מיום 4.10.2018
שניית על ידי סגן הנשיא א' אליקים והשופטים ר' بش וא'
פורת

בשם המבקש:

עו"ד אילן אלימלך

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי בחיפה (סגן הנשיא א' אליקים והשופטים ר' بش וא' פורת בעפ"ג 37698-07-18 מיום 4.10.2018, במסגרתו התקבל ערעורה של המשיבה על קולת העונש אשר הושת על המבקש בגזר דין של בית משפט השלום בעכו (השופט הבכיר י' בכיר) בת"פ 31644-09-17 מיום 4.6.2018.

עמוד 1

© judgments.org.il - דין כל הזכויות שמורות לאתר פסקי

2. ביום 25.9.2017 הרשע בית משפט השלום בעכו את המבוקש על פי הودאות בעבירות של התפרצויות למקומות מגוריים לפי סעיף 6(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) וגנבה לפי סעיף 384 לחוק.
3. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 6.9.2017 ניסה המבוקש לפרוץ לדירת שכנו (להלן: המטלון), שהיה מאושפז בבית החולים באותה עת. לאחר שניסיון הפריצה כשל, רכש המבוקש פטיש ואייזמל, פרץ את סורגי חלון הדירה ונכנס אליה דרכו. לאחר שנכנס לדירה, נטל מתוכה המבוקש מכשיר טלוייזה, שלושה מכשירי מודם, מצלמה, מארז מחשב נייח וארבעה רמקולים שהיו בדירה, והעבירם לדירתו הממוקמת מעל לדירת המטלון.
4. בגזר דין בוחן בית משפט השלום את מדיניות הענישה הנהוגת; את הפגיעה שחלה כתוצאה מעשיו של המבוקש בערכים החברתיים של הגנה על רכוש הציבור וביטחונו והגנה על קניין הפרט; ואת המלצות שירות המבחן להימנע מיגור על המבוקש מסר בפועל משיקולי שיקום, ולהשיט עליו מסר מוותנה ופיקוי למטלון לצד התחייבות כספית, צו מבנן וצו של"צ.
5. בית המשפט קבע כי "אף אם ראוי לקבוע מתחתן ענישה" הנע בין 4 חודשים עד 22 חודשים מסר בפועל, בהתאם למדיניות הענישה הנהוגת, הרי שיש לחזור לפחות מעתה זו בעניינו של הנאשם משיקולי שיקום ולקבל את המלצות שירות המבחן. זאת לאור המלצות שירות המבחן ומאחר שפגיעה המבוקש בערכים החברתיים שמצוינו לעיל הינה "ברף הנמור"; מעשיו בוצעו כלפי אדם שיש לו היכרות מוקדמת עימו ועל רקע שימוש בסמים וטיפול פסיכיאטרי; המבוקש הביע חרטה על מעשיו; והוא החל בהליך טיפול ושינה את אורחות חייו.
6. לאור שיקולים אלו, גזר בית משפט השלום על המבוקש 5 חודשים מסר על תנאי לתקופה של 3 שנים לבלי יצא שוב בעבירות של גנבה והתפרצויות למקומות מגוריים; פיצוי למטלון על סך 3,000 ש"ח; ועוד שירות ל佗עלת הציבור בהיקף של 120 שעות, והטייל עליו צו מבנן למשך 12 חודשים.
7. המשיבה ערערה על קולת העונש לבית המשפט המחויז. בערעורה טענה כי העונש שהוטל על המבוקש אינו הולם את חומרת מעשיו, ועדמה על כך שששירות המבחן מצא כי המבוקש הינו אדם "מוניפולטיבי". משכך, לשיטתה לא היה מקום לחזור לפחות ממדיניות הענישה הנהוגת כלפי העבירות אותן ביצע המבוקש.
8. בפסק דין קבע בית המשפט המחויז כי העונש שנגזר על המבוקש "חריג באופן קיצוני מדיניות הענישה הנהוגה", וכי אין הצדקה לחריגה זו.

בין היתר, נקבע כי בוגוד לערמת בית משפט השלום, העובדה כי המבוקש פרץ לדירת שכנו, אותו הכיר קודם לכן, היא "נסיבה מחמירה ולא מקלה"; וכי הפגיעה בערכיהם החברתיים שצויינו לעיל כתוצאה מעשי המבוקש "חמורה מאוד" לאחר שנintel את העובדה כי ידע ששכנו אושפז ולא שהה בדירתו, פרץ לדירה באמצעות פטיש ואיזמל שרכש לצורך כך לאחר שנintel הפריצה הראשונית, ונגב עשרה פריטים מהדיירה. כמו כן, נקבע כי גזר הדין לא ביטה את התרשומות שירות המבחן כי המבוקש תיאר את המneau כשל, ווגב עשרה פריטים מהדיירה. בטענה כי פנו אליו "סוכני מוסד שביקשו [...] להיכנס לדירת המתלון", וכי הדבר מעיד כי המבוקש לא למשיו באופן מניפולטיבי, בטענה כי פנו אליו "סוכני מוסד שביקשו [...] להיכנס לדירת המתלון", וכי הדבר מעיד כי המבוקש לא נתן אחריות על מעשיו "בצורה כנה".

באשר לקביעת בית משפט השלום כי יש להקל בעונשו של המבוקש משיקולי שיקום, נקבע כי העונש שנגזר אינו משרת שיקולי הרתעה למניעת עבירות מהסוג בו הורשע; וכי לא די בכך שהمبוקש הביע את רצונו להימנע משימוש בסמים והחל להתייצב לטיפול ביחסות ההतמכויות כדי להצדיק חריגה לפחות ממתחם הענישה.

9. לאחר שהתייחס למדיניות הענישה הנהוגת ו שקל לפחות עבורו הפלילי של המבוקש, גזר עליו בית המשפט המחויז*9* חודשי מאסר בפועל בגין ימי מעצרו.

מכאן בקשה רשות ערעור שלפניי.

10. בבקשתו לרשות ערעור טוען המבוקש כי בית המשפט המחויז שגה כשהתערב בעונש שנגזר עליו על ידי בית משפט השלום. מכל מקום, לטענתו היה על בית המשפט המחויז לחזור לפחות ממתחם העונש הולם משיקולי שיקום, וכי החלטתו מבטלת קילול את שיקולי השיקום אשר קיבלו מעמד בכורה לאחר תיקון 113 לחוק. لكن, לשיטתו, קיימת חשיבות עקרונית לדין בענינו, באופן אשר מצדיק מתן רשות ערעור ב"גיגול שלישי".

עוד נטען כי שגה בית המשפט המחויז כאשר יחס חומרה מיוחדת למשיו של המבוקש. בפרט, נטען כי לא היה עליו ליחס למבוקש ידיעה על כך שהמתלון היה מאושפז בעת שפרץ לדירה, מאחר שהדבר לא צוין בעבודות כתוב האישום בהן הודה.

כן נטען כי בית המשפט המחויז לא העניק משקל מספיק לניסיבותו האישיות של המבוקש, ובו הטענה כי אין לחובתו עבר פלילי; הוא נתן אחריות על מעשיו; וכי הוא החל בהליך שיקומי והביע את רצונו להיעזר בגורמי טיפול.

11. דין הבקשה להידחות.

12. הלכה היא כי תינתן רשות ערעור על חומרת העונש רק במקרים נדירים במיוחד, בהם ניכרת סטייה משמעותית מדיניות הענישה המקובלת בנסיבות העניין (רע"פ 9938/17 דהאן נ' מדינת ישראל (1.1.2018)).

בעניינו, לא מצאתי כי העונש שגזר בית המשפט המחוזי על המבוקש חריג ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות בהן הורשע, אלא נהפוך הוא, אלא אף בכך יש כדי עשיית חסד עם המבוקש בעוד בית משפט השalom חריג ממנו באופן משמעותי.

די בכך בכך לדחות את הבקשה.

13. אף לגופו של עניין, אין להקל בעזות המצח של המבוקש, אשר פרץ לדירת שכנו בידיעה כי הוא אינו נמצא באותו מקום, ונגב ממנה את רכשו תוך ניצול הקרבה הפיזית בין דירת שכנו לדירתו.

בעבירות התפרצויות יש חומרה יתרה לנוכח הפגיעה בפרטיו ובערעור ביטחונו האישי של קורבן העבירה, ולא אחת עמד בבית משפט זה על החומרה שבعبارة זו ועל הליימה העונשית הרואיה לנוכח כך.

יפים לעניינו דברים שנכתבו על ידי חברי א' שהם בעניין ערג' (רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, פסקה 8 לפסק הדין (16.03.2014):

"בעבירות התפרצויות והganבה, הפקו, למehrba הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומונפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שהוחמורת של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העברייםים".

על אף חשיבותם הרבה של שיקולי שיקום, הם אינם חזות הכל, ולצדם ניצבים שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור השוו ע"פ 5626/14 לנקיון נ' מדינת ישראל (2.8.2015).

14. הבקשה נדחת, אפוא.

ניתנה היום, כ"ג בחשוון התשע"ט (1.11.2018).

ש | פ | ט